

***Bajka o džbánu a jeho uchu aneb právě skončilo období tolerance
–informace pro kamarády v Rotary klubu***

Pomluvy člověk nechává dlouho být, protože se domnívá, že nemá cenu se s pomluvami špinit a že tím, že by diskutoval či se dokonce soudil s těmi, kteří ho pomlouvají, by klesal na úroveň těch, co pomlouvají.

Dlouho jsem si z pomluv o sobě dělal legraci. Dokud se o člověku mluví, tak žije a že negativní reklama je také reklama. Pomluva má navíc specifické znaky, jedním z nich je to, že zpravidla obsahuje něco z reálných skutečností a že ji vymýšlí či začíná rozšiřovat člověk, který vůči pomlouvanému nemá čisté svědomí a vědomě i podvědomě se ho snaží znevážit v očích svých a zejména v očích druhých lidí, protože co kdyby.....

A/ Takto jsem přecházel pomluvy na téma, kolik nemovitostí jsem si zprivatizoval z plynáren. Ano, zprivatizoval jsem spoustu vědomostí a nápadů, které se v plynárnách prostě nedaly zrealizovat i přes moje vysoké funkce po roce 1989. To byl případ obchodně nesmírně úspěšné společnosti GASMETER, s. r. o., která vyřešila pro plynárny, do té doby v celé ČR neřešitelný, problém cejchovních výměn plynoměrů. Vše ostatní jsem si vzal na úvěr nebo od společníků, kteří již v té době podnikali a měli spoustu volných zdrojů a šlo to.

B/ Rovněž jsem přecházel pomluvy, že jsem tuneloval svou milovanou společnost Privátní českou plynárenskou, a.s., kterou jsem si vymyslel v roce 1995 a držel při životě až přelomu let 1998-1999, kdy vstoupil německý investor, navýšil základní kapitál o 100 milionů Kč a část vyjednávacího týmu se chopila příležitosti. Ano, vytuneloval rodinné jmění získané předchozím podnikáním a ošidil svou rodinu o milionové výnosy z akcií, kterými jsem musel financovat svůj životní sen soukromé fungující plynárny tj. PČP. Státní autorizaci dle zákona č. 222 / 1994 Sb. vydalo MPO, atypicky zúženou až po nekonečných jednáních a stále se měnících podmínkách, dne 13. 5. 1995. Společnost do konce roku 1998 bojovala 24 hodin denně a 365 dnů v roce, bez možnosti řádně podnikat, např. v roce 1996 byla státem určena nákupní cena plynu pro PČP 3,56 Kč/m³ a státem byla PČP nařízena prodejní cena plynu pro obyvatelstvo v Hrusicích ve výši 2,15 Kč/m³.

A další rozšíření autorizace Ministerstvo průmyslu a obchodu (MPO), pod různými záminkami, stále blokovalo. Úřad na ochranu hospodářské soutěže odmítal podpořit konkurenci s tím, že o vpuštění konkurence do regionu musí požádat monopolní regionální plynárenská společnost a ministr Dlouhý to při jednom nočním jednání v brněnském hnízdě ODA řekl na rovinu: „Pane Noveský podle zákona máte pravdu, ale já Vám to stejně nedovolím“.

Muselo to proto v PCP jít bez služebních aut, zahraniční cesty za investory jsem si musel komplexně hradit, bez výplat, náročná setkání se zahraničními i tuzemskými investory jsem hradil také sám. Nemluvím o soudech, včetně ústavního soudu, u Vrchního soudu jsme také vyhráli. Bez mých dalších obchodních aktivit, které přinášely peníze a bez půjček od přátel i příbuzných, aby bylo na řešení nejpálčivějších problémů zaměstnanců (např. děti na školu v přírodě, platba za elektřinu, atd, atd.), na placení faktur za plyn, který jsme prodávali s těžkou ztrátou, abychom udrželi 1. státní autorizaci (dnes licence) soukromé plynárenské společnosti, by se projekt PČP zhroutil. Vydrželi proto pouze ti zaměstnanci, kteří celá léta věřili mně a projektu PČP. A že šlo opravdu do tuhého, o tom svědčilo i to, že na mě „seděli“ vymahači, že na nás nasazovali provokatéry, že v SMP v Ostravě třikrát slavili krach Privátní české plynárenské, atd.atd..

Když jsme důvěřivě s nadšením podepsali smlouvu se silným německým investorem a já navíc i pětiletou pracovní smlouvu a převedl jsem do zástavy všechny své akcie jako garanci splnění podnikatelského záměru, který jsem začal kosmickou rychlostí realizovat, noví čeští spolupracovníci ucítili příležitost a zaujali mé místo, německý investor se dokonce pokusil i mé, jemu svěřené, akcie ukrást. Nakonec to dobře dopadlo, a když jsem zaplatil dluhy za sebe a za další akcionáře (kteří sice své akcie prodali, ale dluhy za ně nezaplatili), protože jsem nemohl dopustit, aby po mém podnikání zůstaly závazky, něco mně zůstalo. Jeden z akcionářů pan Jand'ourek se např. veřejně chlubil tím, jak mě okradl. Nakonec ale i on musel alespoň část svého dluhu uhradit na základě rozsudku, potvrzeného odvolacím soudem.

Pokud někdy dostanu zpět všechny peníze, které mě PČP stála, budu to považovat za zázrak a to jsem nikdy nemluvil o celkovém auditovaném zisku za 10 let v objemu více než 1,5 miliardy Kč.

D/ Zajímavější byly pomluvy o prodeji státních pozemků na Severní Moravě za 600 milionů korun ruské mafii, když jsem založil a zprovoznil nezprovoznitelné tj. Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových (v Poslanecké sněmovně schvalováno pod názvem Finanční prokuratura-návrh vlády pan Zemana). Ano, opravdu jsem velké množství pozemků na Severní Moravě (a mohlo to být i více než za 600 mil. Kč) převedl bezúplatně Ředitelství silnic a dálnic jako státní organizaci na základě platných zákonů.

E/ To vše probíhalo v době, kdy jsem stále žil v domnění, že státní zaměstnanec má chránit majetek státu bez ohledu na to, kdo ho chce ukrást. Musím říci, že to byla dlouhá a bolestná cesta, která mě přinutila přehodnotit mé zásady a od roku 2002 mě již nezajímá to, za co neodpovídám, ať se tím soudruzi zadávají. Ale to, za co odpovídám, to bude vždy kosher dle zákona. Navíc jsem pochopil, že vždy v těžkém konkurzu vyhraji, jsem jmenován, něco vybuduji, tak aby to fungovalo a pak se mnou vybudovaná pozice obsazuje buď politicky nebo politiky, a i když se mně to nelíbí, stále mám chuť něco nového budovat.

F/ Když jsem v létě 2003 vyhrál konkurz na hlavního ekonoma nově založeného Národního památkového úřadu (NPÚ), nečekal jsem žádné kostlivce. Dlouho jsme diskutovali s prof. Kotalíkem a nakonec jsme se rozhodli nedávat trestní oznámení na rozkrádačky, které proběhly před vznikem NPÚ a naší odpovědnosti. Museli jsme však řešit to, za co jsme měli odpovědnost a to muselo být podle zákona i za cenu přerušení milionových penězovodů v ČR libozvučně nazývaných tunely a to i přes varování mocných a vlivných. Např. Palácové Zahrady s každoroční ztrátou 1,1 milionu Kč, kde pouhým vypovězením nevypověditelné smlouvy a provedením výběrového řízení bylo náhle z minus 1,1 milionu plus 250 tis.Kč pro NPÚ, atd., Tento případ se povedl, ale všude, kam se dále podívalo a sáhlo, na další nevýhodné pronájmy, apod., tam byl problém a negativní reakce mocných. Nakonec jsme s prof. Kotalíkem raději v NPÚ v průběhu roku 2004 skončili, než abychom přistoupili na roli bílých koní.

O to více mě proto (po mém nástupu do funkce provozně-ekonomického náměstka 25.1.2006) šokovala pomluva pana Nováka dne 31. ledna 2006, která změnila skutečnost roku 2004 z bílé na černou. Protože jsem nechtěl ohrozit nového GŘ, dočasně – do doby vyřešení pomluvy- jsem 1.2.2006 odstoupil z funkce a současně poskytl panu Novákovi šanci rychle uvést věci na pravou míru. Nevyužil této šance, a proto jsem na něho musel dát trestní oznámení pro pomluvu a současně i další zlodějiny s neznámými pachateli, kterými odteklý z NPÚ miliony.

To, že bylo mou chybou vysmívat se pomluvám a ignorovat pomlouvače, jsem zjistil až před pár dny. Netajil jsem se ani u nás v klubu s odmítnutím lukrativní nabídky na spolupráci s vědeckotechnickou rozvědkou spojenou s výjezdem na Západ na přelomu 70-tých a 80-tých let. Přežil jsem to, protože na mě nic neměli, nic jsem neukradl, neřídil jsem opilý, atd. Pouze jsem nikam nemohl vycestovat, nemohl jsem postoupit, ale jinak se mi prakticky nic nestalo, přesto jsem soudruhy nijak nikdy neprožíval. Ostatně proto jsem byl jeden z těch, kteří opustili původní klub a založili náš nový Rotary klub s povinným lustračním osvědčením.

Přežil jsem i odmítnutí spolupráce s tajnou službou v roce 2001, když jsem vyhrál konkurz na předsedu Energetického regulačního úřadu (ERÚ), který jsem od 1.1.2001 zakládal a který jsem doslova vydupal ze země, když předtím jsem musel v legislativním procesu doslova potit krev. Ale když mi 2 příslušníci položili doma na stůl písemně velmi velmi osobní otázky na mé blízké spolupracovníky a známé, odmítl jsem a nejuprávnější člen vlády mě pak označil na jednání vlády za bezpečnostní riziko a vetoval mé jmenování předsedou. Před tím i potom jsem mnoha lidem šlápl na „kuří oko“, moje zabitá žena Marie též a proto jsem celkem chápal obavy i snahu si mě jakkoliv zavázat nebo kompromitovat a moci mi vždy zavřít ústa, takže jsem to přežil jako obvykle s myšlenkou na boží mlýny. Byl jsem klidný, protože moje prověrka Národního bezpečnostního úřadu (NBÚ) byla mnohonásobně důkladnější než je standardní. Ostatně od té doby se mnou většina sousedů měla strach mluvit, jestli nejsem kriminálně závadová osoba, když se na mě opakovaně ptalo tolik tajných. Nakonec mi NBÚ v roce 2003 vydal osvědčení na druhý nejvyšší stupeň tj. Tajné, které je stále platné a které se hned tak každému nevydává.

Odmítl jsem velmi lukrativní spolupráci s tajnou službou komunistického režimu, odmítnul jsem lukrativní spolupráci novodobé tajné služby (a tím i funkci předsedy ERÚ) v roce 2001, odmítnul jsem členství v největších politických stranách, ale nikdy jsem neodmítnul žádnou zdánlivě nesplnitelnou, ale slušnou práci a doufám, že to tak bude vždy. Pomluvy mě sice štvou, ale pokud nejsou veřejné a nemusím veřejně obhájit své jméno (jako v případě bývalého náměstka MK ČR Ing. Novák přes ČTK), nereaguji na ně. Pomluvy pro mě spíše signalizují, že jsem někomu překazil nějakou zlodějinu a nemusí to být vždy pouze ze státního.

30.5.2006

Ivan Noveský